

Води із очерету хлюпавиця

Микола Вінграновський

Води із очерету хлюпавиця,
І місяця над очеретом ріг,
Дніпро, і сад, і сонна блискавиця,
Та неба сонь, та синя сонь доріг...
Я не поквапився. Я знаю ціну крові.
Ні, я не тон, хто власні греблі рве.
Я їх споруджую для віри і любові,
Хоча з боліт бугай біду мені реве.
Я не про те... Я здумав про зозулю,
Про місяць, і про тишу, і про сонь,
Про сонь і хліб, про хліб і про вогонь,
Про той вогонь, якому віч не стулю.
Бо все, що діється, що коїться в мені,
Що напікає нерви до біління,
Коли не відчуваєш вже, як в сні,
Ні щему ран, ані душі боління,
Коли вже думаєш: це твій кінець! кінець!
І" жахом схоплений, мерщій — бігом до себе,
Шукаєш руки, серце... ти — не мрець!
Навколо тебе дні твої під небом —
Все запала! Й твоя свята мета
Тобі засяє знов в зажахане обличчя.
І — зводишся. І слово вироста
В єдине і палаюче закличчя:

Ні, ти не той, хто власні греблі рве.
Ти той, хто для добра, для волі і любові,
Ти для людини в людяному слові —
І хай бугай з боліт біду тобі реве.